

Biblioteka
Prozna putovanja

Urednik
Marija Vukosavljević

Jasminka Petrović

35 kalorija bez šećera

ODISEJA
Beograd, 2008.

Sadržaj

Sneg je padao ravno u oči	7
One su gledale film, a film je gledao njih	19
Noć je bila duga i hladna	30
Dunav je gledao svoja posla	41
Reči nisu ptice pa da odlete	52
Ovo nije bilo obično veče	63
Kilometri protiv kalorija	76
Počelo je da sviće	91
Da li je to dobra ili loša vest?	106
Tanja je sve tanja	116
Ništa nije slučajno	127

Sneg je padao ravno u oči

Jovana je okrenula broj, stavila slušalicu na uvo i čekala. Sa druge strane niko nije odgovarao. Mora da su u dvorištu, čiste sneg, pomislila je i bacila pogled na zidni sat. Bilo je pola četiri.

Prišla je novogodišnjoj jelci u uglu sobe i uključila električne svećice. Raznobojna svetlost razlila se između igličastih grana i srebrnastih kugli. Telefon je i dalje zvonio. Jovana je premestila slušalicu na drugo uvo. Svećice su se ravnomerno palile i gasile. Izgledalo je kao da jelka diše. Čarolija je bila u toku. Jovana se nasmejala. Volela je Novu godinu, sneg, jelku, poklone, zimski raspust...

„Halo.”

Trgao ju je ženski glas s druge strane. Skoro da je zaboravila koga je pozvala.

„Ujna, ja sam, Jovana. Dolazim kod vas za raspust. Dovedim i jednu drugaricu”, veselo je rekla i zavrtila kuglu na jelci. Gledala je kako se okreće. „Je l’ može?”

„Može, taman da iscepate drva da imamo do kraja zime.”

Jovana se nasmejala i zavrtila još jednu kuglu. Ujna je nastavila:

„Javi kad stižete da naoštrimo sekire. Šta se smeješ? Topli obrok dobijate fraj, to časti kuća, a smeštaj morate same da zaradite. Samo mi kaži šta da vam spremim za ručak, pečeno pile na podvarku ili sarme?”

„Dogovorićemo se kad dođemo. Znaš... Tara povremeno ima nekih problema sa stomakom, pa mora da pazi šta jede...”

„Bolesna je?” – uozbiljila se ujna.

„Ne, ne. Nije bolesna...” – Jovana je na trenutak zastala – „ne znam kako to da ti objasnim...” Opet je nastupila kraća pauza. „Tara baš ne voli mnogo da jede...”

„Ne voli da jede?” – ponovila je ujna povišenim glasom.

„U stvari, nije da ne voli da jede... Jede ona, nego ne voli kad je neko tera da jede.”

„Mh... znači treba da krijem hranu od nje?”

„Ma, ne. Samo nemoj mnogo da je gnjaviš s klopom. Razumeš? Ona voli zdravu hranu... ono, povrće, voće, ceđenu pomorandžu bez šećera, ovsene pahuljice i tako to.”

„Hoćeš da kažeš da je vegetarijanka?”

„Nije. Nije vegetarijanka, mada ne jede baš mnogo mesa. I samo da znaš, ne jede ni hleb, ni slatkiše. Kaže da joj se od toga naduje stomak pa ima grčeve.”

„Pa šta onda jede? Malu decu? Da ja sakrijem za svaki slučaj Batu i Gašu?”

Jovana se nasmejala. Pružila je ruku prema još jednoj kugli. I nju je zavrtila. Ova je bila znatno manja od ostalih. Ličila je na srebrnu pahuljicu koja lebdi u vazduhu.

„Samo vas dve dođite, pa ćemo mi lako da se dogovorimo. Šta ti radi majka?”

„Na poslu je. ”

Već su se vrtele i četvrta i peta kugla. Šesta samo što nije.

„A otac?”

„Tata spava, noćas je bio dežuran.”

„Ujka dobacuje da ti kažem da je ulovio soma od četiri i po kilograma i da će u nedelju da pravi paprikaš od somovine.”

Kugle su svetlucale, grane podrhtavale. I taman da se zavrti čitava jelka i da se u sobi pojavi Deda Mraz lično, ili bar jedan njegov irvas, kad se začuo zvižduk iz filma „Kil Bil”. Jovana je požurila prema svom rancu. Jelka joj je ostala iza leđa.

„Ujna, zvoni mi mobilni. Zvaću te kasnije. Čao!”

„Kaži Dušici i Branku da ih čekamo u nedelju na ručku. Zdravo”, brzo je izgovorila ujna i prekinula vezu.

Jovana je zamenila telefone i usplahireno počela da govori:

„E, Tara, sad sam baš pričala s ujom. Sve je sređeno. Samo treba da im javimo kad stižemo.”

Jovana je hodala duž sobe. Kugle su se lagano zaustavljale. Ona je sad pokretala sasvim drugu vrtešku.

„Hoćeš da idemo sutra?” – pitala je nestrpljivo svoju drugaricu.”

„Može. Voziće nas moja mama...”

„Ekstra!” – Jovana je bila više nego zadovoljna. „Ja se uvek smorim u busu. Grocka nije daleko, ali je na Smederevskom putu uvek užasna gužva...”

Jovana je išla kroz kuću i glasno govorila. Dogovori su išli odlično. S Tarom će provesti nedelju dana raspusta. Imaće priliku da se ispričaju i još bolje upoznaju.

„Da li si bila nekad u Grockoj?” – interesovala se Jovana.

„Kada sam bila mala. Baba i deda su tamo imali vikendicu, ali su je posle prodali. Sećam se da sam jednom upala u Dunav, između dva čamca. Umalo se nisam udavila. Bila je jesen i znam da sam imala neke duboke crvene cipele na

šnić koje su me vukle na dno. Kad me je tata izvukao u čamac, odmah sam ih skinula i bacila u reku. Zbog tih cipela sam posle dobila batine od mame, kao nikad u životu...”

„I sad se vraćaš na mesto zločina”, rekla je Jovana i otpela muzičku temu iz filma *Ajkula*.

Tara je nedavno došla u Jovanin razred. Bila je drugačija od ostalih devojaka – pomalo tajanstvena, veoma inteligentna i, ono najvažnije, nije slušala narodnjake. Sa njom je imalo o čemu da se priča.

„E, skinula sam s Neta sve od Ejmi Vajnhaus. Narezala sam i tebi.”

„Nemoj da pričaš! Ponesi mi sutra!” – Jovana je poskočila i dodirnula prstima zvončiče koji su visili ispred prozora.

Zvonki, veseli zvuci razlegli su se po čitavoj kući. Jovana se okrenula i pošla prema kuhinji. Na jelci su se sve kugle umirile, osim jedne, one male srebrne, one što liči na pahuljicu.

„Da li kod tvoje ujne ima gde da se šeta?” – interesovala se Tara.

„Naravno. Možeš da biraš da li ćeš uz brdo ili ćeš uz Dunav. Videćeš, mnogo je lepo. Dopašće ti se sigurno. A tek kad upoznaš moju ujnu, koja je to carica...”

„Tara, ovo je moja ujna Slavica. Ujna, ovo je moja drugarica Tara.”

Tara je pružila ruku, ali ujna nije naučila da se rukuje. Ona je naučila da se grli i ljubi. Snažno je privukla Taru i čvrsto je stegla u zagrljaj. Onda je usledila serija poljubaca. Tara nije

volela dodire, a poljupce još manje. Međutim, napad je bio tako iznenadan da nije uspela da postavi nijednu svoju blokadu. Ujna je vodila jedan nula. Što se tiče Tare, početak je malo obećavao.

„Beograđanke, dobrodošle! Al’ će biti posla za ujnu-kujnu, kakve ste mi blede i mršave...”

Pozdravljanje s Jovanom bilo je znatno složenije. Osim zagrljaja i poljubaca, dobila je i nekoliko udaraca po zadnjici. Zatim je usledilo štipanje za obraze. Onda ju je ujna uhvatila sa obe ruke za glavu i dobro je prodrimala. Pozdravljanje se završilo tako što su jedna drugu vukle za nos i vikale: brrrrrrrr...

Tara je razmišljala o tome da se s mamom odmah vrati kući. Ujna joj se nimalo nije dopala. Bila je suviše nagla, bučna, a tek njen izgled... Kosa joj je bila skupljena u konjski rep, ali joj je ispadala na sve strane. Preko teget trenerke nosila je braon prsluk koji nije mogao da se zakopča od prevelikog stomaka. Na nogama je imala sive vunene čarape i patike koje su se vremenom pretvorile u papuče.

Ni Tarina mama nije mislila ništa bolje o ujni. Međutim, kako je ona bila zatrpana poslom u agenciji, Tara bi čitav raspust provela u četiri zida. Prijaće joj promena, čist vazduh, druženje s Jovanom. Osim toga, sledeće nedelje im majstori ugrađuju podno grejanje u stanu. Biće gužve i prašine.

„Ja sam Valentina, Tarina mama.”

Ruka joj je stajala u vazduhu kao isukan mač. Davala je do znanja da su zagrljaji i poljupci apsolutni višak. Međutim, ujna je povelala s dva nula na domaćem terenu. Posle zagrljaja i poljubaca na programu su bile šale.

„Jovana, da li si ti rekla drugarici da se ovde leže u osam, a ustaje u pola pet?” – ujna je krišom namignula Valentini. „Ovo su pasivni krajevi. Još se nije čulo da je umro Tito i da postoji televizor u boji.”

„Ujna se šali”, šapnula je Jovana Tari. „Imaju oni i DVD plejer i kablovski Internet.”

Valentina se usiljeno nasmejala. Ujnine šale činile su je napetom. Prišla je gepeku i otvorila ga. Bio je prepun stvari.

„Vidim, devojke imaju nameru da ostanu mnogo duže od nedelju dana”, provirila je ujna iza Valentininih leđa. „Čak su ponele i vagu za merenje. Valjda niste zaboravile bojler i TA peć?”

Valentina je počela da vadi kese i dodaje ih Tari i Jovani. Ujna je namestila ruke pored usta i viknula u pravcu kuće:

„Bato, Gašo, brzo ovamo...! Da pomognete oko stvari!”

Do kola su dotrčala dva dečaka. Na prvi pogled se činilo da su blizanci, mada je Bata bio godinu i po dana stariji. On je išao u osmi, a Gaša u sedmi rezrad. Obojica su bili u majicama kratkih rukava iako je napolju padao sneg. Na nogama su imali papuče, bar dva broja veće.

„Ovo su moja braća, Bata i Gaša”, predstavila ih je Jovana. „Gaša je prvak u karateu, a bez Bate ne može da se odigra ni jedna igrice na Netu.”

„LOL*”, promrmljao je Bata i prebacio težinu s jedne noge na drugu.

Gaša nije rekao ništa. Samo se zarumeneo i nasmejao. Sa Jovanom su se pljesnuli dlanovima, a sa gošćama su se rukovali. Posle „obaveznog programa”, dečaci su pokupili sve stvari iz gepeka i požurili kroz dvorište prema kući.

Uto su se otvorila vrata od šupe i izašao je ujka. Oko nogu mu je trčkarao oniži pas. Imao je dugu, sivu dlaku i rep u obliku palme.

* LOL, Laughing out loud – Glasno se smejem.

„Ujkaaaa!” – viknula je Jovana i potrčala mu u susret.

Ujka ju je čvrsto stegao, a onda zavrteo ukруг. Jovana je mlatarala nogama i cičala. Pas je lajao i skakao, čas na ujku, čas na Jovanu. Tara je pogledala u mamu tražeći od nje objašnjenje. Ovakve ritualne pozdrave nije videla čak ni u afričkim dokumentarnim filmovima. Sudeći po maminom izrazu lica i za nju je ovakav vid komunikacije bio nepoznat. Čemu toliko radovanje? – pitale su se obe.

Kada je ujka konačno spustio Jovanu u sneg krenuo je u susret gošćama. Hodao je sigurnim ujednačenim korakom. Bio je visok oko dva metra, a težak preko sto kilograma. Imao je crni džemper, kožni prsluk, gumene čizme, crnu štrikanu kapu i veliki nos.

„Milo mi je, Borivoje Arsenijević”, predstavio se ujka i pružio ruku.

Poljupci i zagrljaji su, na sreću, rezervisani samo za ujnu – sa olakšanjem je pomislila Valentina, a onda naglas rekla: „Ja sam Valentina, Tarina mama, drago mi je.”

Ujkin stisak ruke bio je tako snažan, da se Valentinin ljubazan osmeh pretvorio u bolnu grimasu. Na sreću, rukovanje nije trajalo dugo. Ujka je već sledećeg momenta mahao rukama u pravcu automobila.

„Možete slobodno tu da ga ostavite. Ne morate ni da ga zaključavate.”

„Ja se odmah vraćam za Beograd, imam važan sastanak...”

„Samo mi da ručamo, pa vi posle gledajte svoja posla”, ujna je prekinula Valentinu u pola rečenice. Uхватила ju je ispod ruke i povelа prema kući.

Jovana se valjala sa psom u snegu. On joj je skakao po leđima i gurao njušku u vrat. Jovana se smejala, a pas cvileo i vrteo repom.

„Ovo je gospodin Griša”, najzad ga je predstavila Tari. Podigla ga je u naručje i uhvatila za desnu šapu. „Grišo, ovo je moja drugarica Tara, rukuj se.”

„Ja sam alergična na pseću dlaku”, Tara je slegla ramenima, a onda se nagla prema Griši: „Žao mi je, ali ne smem da te pomazim.”

„Kako je to grozno?!” – sažaljivo ju je pogledala Jovana i spustila Grišu u sneg. On je otrčao do ujke mašući repom.

Celo dvorište bilo je prekriveno snegom. Nije ga bilo jedino na stazi od kapije do ulaznih vrata. Odmah uz stazu, s leve strane, stajao je Sneško Belić. Imao je nos od šargarepe, slameni šešir na glavi, naočare za sunce, crno-beli šal oko vrata i crveno-belu zastavu u ruci. Ujna je stala ispred Sneška i ozbiljnim glasom pitala Valentinu:

„Na koga vam liči?” – Valentina se zbunjeno osmehnula i slegla ramenima.

„Pa na njega”, ujna je pokazala glavom na svog muža. „Zar ne vidite da imaju isti nos? Možda je Sneškov nešto manji.”

„Sutra nam ti poziraš. Ali moramo da pozajmimo sneg od komšija. Nećemo imati dovoljno materijala”, uzvratio joj je ujka istom merom.

Valentina nije shvatala ovakvu vrstu šala. Ako je ovo uopšte i bila šala. Valjda jeste, jer se Jovana glasno nasmejala.

„Hajde da te slikam pored sneška!” – Jovana je izvadila mobilni iz džepa i pokazala Tari gde da stane.

„Užasno mi je hladno. Kasnije, ne mogu sada”, Tara je namršteno odmahнула glavom i požurila prema kući.

Ulazna vrata vodila su direktno u kuhinju. Kuhinja je bila veoma prostrana. S leve strane je bila mala veranda prepuna

saksija s cvećem, a s desne veliki prozor koji je gledao na bočnu stranu dvorišta. Zavese su bile razmaknute tako da je snežna belina uletala kroz staklo i osvetljavala i najskrivljeniji deo prostorije. Kuhinjski elementi su bili poređani uza zid a na sredini je bio trepezarijski sto sa stolicama.

„Izvolite, sedite”, pokazala je ujna u pravcu stola. „Sad ću ja začas da postavim. Boro, zatvori vrata, pobeći će nam prase.”

Ujna je dohvatila krpu koja se sušila iznad peći i žurno počela da briše mušemu na stolu. Valentina je stajala odmah uz vrata, držeći tašnu ispred sebe.

„Ne, hvala, ja moram odmah da idem”, slegla je ramenima. „U tri sata imam sastanak na Voždovcu. Dok se ja probijem kroz ovaj sneg...”

„Čekajte, valjda ćete da popijete bar kafu. Slavice, stavi lonče!” – unervozio se ujka. „Ostavi sad tu mušemu.”

„Žao mi je, ali moram odmah nazad!” – Valentina je napravila još jedan korak prema vratima. Iza leđa joj je bio ogroman frižider. „Drago mi je da smo se upoznali. Tara, dušo, izvadi odmah stvari iz torbe, da ti se ne izgužvaju. I operi ruke!”

Tara je klimnula glavom. Čekala je da joj Jovana pokaže u kojoj sobi će spavati i gde su vrata od toaleta. Ali Jovana je bila zauzeta. Upravo je s Batom i Gašom proučavala svoj novi mobilni.

„A je l' ima antivirus?” – interesovao se Gaša.

„Mislim da ima, čekaj da vidim...”, Jovana je otvorila meni na telefonu.

Za to vreme ujna je već stavila lonče za kafu na plotnu.

„Šporet je vruć, voda će začas da provri. Da li ste za slatko od jagoda ili od kajsija?” – dovikivala je s verande.

„Ništa hvala. Samo sam htela da pitam, koliko para da ostavim...?”

„Zašta pare?” – ujka je zbunjeno pogledao u Valentinu.

„Pa, mislim, za Taru, za ovih nedelju dana...”, Valentina je otvorila tašnu i izvukla novčanik. „Recite... slobodno...”

„Ništa vi ne brinite, ja sam se već dogovorila s Jovanom”, pojavila se ujna na vratima od verande. U jednoj ruci je držala teglu, a u drugoj poklopac. „U šupi imamo šest metara drva. Njih dve će to sve lepo da iscepaju i da zarade sebi za smeštaj. Budite bez brige.

Valentina je pokušavala da odgonetne o čemu se radi. Brzo je pogledala u Jovanu. Ona se smejala ne dižući pogled sa mobilnog. Znači i ovo je bila jedna od ujninih šala.

„Tara, dušo, izuj čizme, vidiš da si ljudima napravila baru u kući”, Valentina je pokušavala da povrati pribranost. Spustila je novčanik u tašnu. „Dobro, onda ćemo plaćanje da regulišemo na kraju. Možda je tako i bolje. Izvolite moju vizit kartu. Tu imate sve moje brojeve telefona... za svaki slučaj.”

Ujka Bora je uzeo vizit kartu desnom rukom. Ona ju je premestio u levu... pa je opet vratio u desnu... Gde će sad s njom? Da je stavi u džep? Da je zavuče ispod mušeme? Da je spusti na kuhinjski element? Da je zadene u staklo od vitrine? Da je odnese u sobu i ostavi na neko sigurno mesto? E, to će da uradi, ali malo kasnije.

„Ništa se vi ne brinite!” – pogledao je ujka u Valentinu. „Naći ćemo mi njima ovde momke, pa one neće imati kad da vam se jave. Sutra ih ja vodim u ribolovačko udruženje. Momaka, koliko ti duša želi, ne znaš koji je lepši...”

Tara je gledala ujnu kako vešto preručuje slatko iz tegle u malu staklenu činiju. Njena mama nije pravila ni slatko ni

džem, ni ajvar. A i zašto bi se mučila kad sve to može da se kupi u supermarketu?

„Baka Sofija je imala ovakvu činijicu, samo što je njena bila svetloroze”, prisećala se Tara. Na nepromisljenosti je osetila blago golicanje kao kad je jela bakino slatko od jagoda.

Bata i Gaša su se otimali oko Jovaninog mobilnog a ona je panično preturala po svojoj torbi. Tražila je punjač. Valjda ga nije zaboravila?

„Ljudi što stojite? Sedite da možemo noćas da spavamo”, ujna je držala poslužavnik u rukama. „Nećete valjda stoječki da se služite?”

„Žao mi je, ali ja stvarno moram da idem.”

Valentina je bila odlučna. Okrenula se prema Tari i pitala je ispod glasa:

„Da li si se javila tati?”

Tara je brzo gurnula ruku u desni džep, izvadila mobilni, izvukla ga iz futrole, pritisla dugmence sa zelenom slušalicom, stavila telefon na uvo i tiho rekla:

„Zdravo tata! Evo stigle smo. Pada... Sve je ok. Hoću... Važi... I ja tebe... Zdravo.”

Pritisla je crveno dugme, vratila mobilni najpre u futrolu, a zatim u desni džep. Pogledala je u mamu i saopštila:

„Na sastanku je. Zvaće me kasnije.”

Valentina se držala rukom za kvaku od ulaznih vrata. U drugoj ruci su joj nervozno zveckali ključevi od kola. U mislima je već bila u Beogradu. Razmišljala je šta sve treba da uradi u toku popodneva. Da li će sve stići? Već je kasnila.

„Doviđenja svima. Vidimo se za nedelju dana. Evo, obećavam da ću tada ostaviti vreme za jednu kaficu. Tara, zlato, čujemo se večeras.”

Valentina je išla očišćenom stazom kroz dvorište. Ujka je požurio da joj otvori kapiju. Ujna je stajala na pragu s poslužavnikom u rukama. Nije stigla ni da ga spusti na sto. Pre nego što je Valentina izašla iz dvorišta, doviknula joj je:

„Ako se usput predomislite, znate gde smo! Ukoliko budete hteli da prespavate, naći ćemo mi sekiru i za vas, ništa se ne sekirajte! Začas ćete da zaradite za jedno noćenje.”

Valentina je požurila. Ako čuje još jednu ujninu šalu, povešće Taru za Beograd. Da li je pametno što je ovde ostavlja?

Sneg je padao ravno u oči. Nije se video prst pred nosom.

One su gledale film, a film je gledao njih

Sneg je i dalje padao. Bilo je tek pet sati a već je bio mrak. Tara je stajala pored prozora i gledala kako se stazica sve brže utapa u belinu dvorišta. Ona nije volela zimu, Novu godinu, pa ni raspust. Hladnoća joj je pojačavala osećaj usamljenosti. Plašila se samoće, a opet, jedino se u svojoj samoći osećala sigurno. Kada bi zaključala sva vrata oko sebe, znala je da joj niko ne može prići, a samim tim, niko je ne može povrediti. Čak ni mama i tata. Jedino je u toj hladnoći i praznini mogla da bude svoja. Nije morala da bude zahvalna, poslušna i savršena. Nije morala nikome da dokazuje svoju pamet, lepotu, dobrotu, urednost, tačnost.

Tari su navirala sećanja. Bila je ovakva zima i padao je sneg. Išla je u sedmi osnovne. Cele noći nije legla. Prepisivala je domaći zadatak iz srpskog. Htela je da postigne savršen rukopis. Sutra su je svi u školi pitali za rane na prstima. Ona je slagala da je priklještila ruku na vrata od kola. Nastavnica ju je pohvalila zbog rukopisa i to je bila nadoknada za bol.

Ali ponekad je bol suviše veliki, a samoća teška i strašna, kao sada, u vreme novogodišnjih praznika. Svi negde žure, prave planove, smeju se, kupuju poklone, ukrašavaju stanove. Za to vreme ona sedi u svojoj tajnoj odaji i priželjkuje da je neko pronade i otključa. Ali kako kad je ključ sa unutrašnje strane?

Za nju je raspust oduvek bio noćna mora. Nije imala obaveze, zadatke, ustaljeni red. Kad ju je Jovana pozvala u Grocku, bila je presrećna. Toliko je već čula zanimljivih priča o ujni, ujki, Bati, Gaši, da je poželela da ih upozna. Ali, možda je ipak pogrešila. „Nije trebalo ovde da dođem”, pomisli Tara, zamišljeno gledajući vrapca koji je skakutao po krovu od šupe. „Ujna je neviđeni smarač. Za nju je hrana osnovni smisao života. Mrzim takve žene.”

„Tara, hajde, spremaj se! Za pola sata krećemo. Ja idem začas da se istuširam” – dobaci joj Jovana s vrata.

Tara se nije pomerila. Nije joj se izlazilo napolje. Nju nisu zanimali kafići ni u Beogradu, a kamoli ovde u Grockoj. Još manje su joj bili zanimljivi gročanski momci. Ona nikada nije mogla da prođe nezapaženo. Gde god bi se pojavila svi su netremice gledali u nju.

Kada se devojkica dotera, mladići odmah misle na muvanje, kao da je sve samo u seksu – razmišljala je Tara mršteći se.

Volela je da izgleda atraktivno, ali ne zbog drugih, već zbog sebe. Brižljivo je birala i najsitniji deo garderobe. Jovani se dopadao Tarin stil oblačenja. Uvek je bila uredna, moderna, a ipak svoja. Naročito joj se sviđala Tarina duga, ravna, crna kosa. Uvek joj je svaka dlaka bila na svom mestu, za razliku od Jovaninih kovrdža koje su nekontrolisano letele na sve četiri strane sveta. Probala je da ispravlja kosu, međutim, to je zahtevalo suviše vremena i strpljenja. Pošto nije imala ni jedno ni drugo, brzo je odustala. Kovrdže je nasledila od tate, u paketu s jakim obrvama i prevelikim šakama. Ništa joj se od toga nije dopadalo, ali Jovana nije bila spremna da uđe u borbu protiv genetike. Zato je pokušavala da se šali na svoj račun: „Kovrdže i obrve sam nekako još i zavolela, ali sa šakama mi ide teško. Kad bih bar

mogla da ih sakrijem, međutim, nijedan džep nije tako veliki.”

Za razliku od Jovane, Tara je imala sasvim drugačije mišljenje o fizičkom izgledu. Smatrala je da se na telu može, i mora, ispraviti sve ono što nije savršeno. „Bar danas postoje razne tehnike, metode, sprave, dijete, pa i hirurški zahvati”, ubedljivo je iznosila svoje stavove. „Zašto to ne iskoristiti?”

Mama joj je obećala da će moći da uradi korekciju nosa, ali tek kad napuni osamnaest godina. „Ko će da sačeka još te tri godine do punoletstva?” – pomislila je Tara zagledana u Sneška Belića. „Jedva čekam!”

„Tara, koju majicu da obučem? Ovu ... ili ovu?” – trgla ju je Jovana iz razmišljanja. Ona se uveliko spremala za izlazak. „Šta kažeš, a?”

Tara se okrenula. Jovana je nestrpljivo iščekivala odgovor. U levoj ruci je držala plavu majicu s nekakvim natpisom, a u desnoj crnu sa Garfieldom koji duva svećice na torti.

„Obe su odvratne!” – rekla je mirno Tara i dodala: „Čekaj malo...”

Otvorila je svoj deo ormana i ispitivački gledala svoju garderobu. Njene stvari su bile poređane pod konac. Čak su bile složene po bojama.

„Probaj ovo!” – Tara je pružila Jovani bež majicu i braon duks. „Mislim da će ti ova kombinacija dobro stajati.”

Malo kasnije, Jovana se zadovoljno okretala ispred ogledala. Tara ju je odmeravala od glave do pete. Onda je ponovo stala ispred police sa svojim stvarima.

„Ne idu ti te farmerke. Probaj ove moje braon.”

„Nema šanse da ih obučem, vidi kako su uske...”, odmahivala je Jovana glavom. „Ti si mnogo mršavija od mene...”

„Ja mršava? Šta pričaš?” – prasnula je najednom Tara. „Vidi kolike su mi butine, užas! Moram da skinem bar tri kilograma pre nego što se prijavim na kasting za manekenke.”

„Tri kilograma?” – ponovila je Jovana zapanjeno. „Ti si u poslednje vreme baš dosta oslabila. Ne bi valjalo da budeš mršavija. Ova težina ti je sasvim OK.

„Ma kakvi! Vidi kako sam debela”, pokazivala je Tara na svoj stomak. „A tek grudi, ne smem ni da ih gledam. Čim napunim osamnaest, ići ću na korekciju nosa i smanjenje grudi.”

„Da li si ti normalna?” – rekla je Jovana kroz smeh bacajući se na krevet. „Devojke daju pare da bi imale veće grudi, a ti hoćeš da platiš da ti ih smanje. To još nisam čula. A izvini, šta fali tvom nosu?”

Tara je sela na krevet pored Jovane.

„Vidiš kako imam ovu izbočinu ovde...”, pokazivala joj je nos iz profila. „Grozno izgleda, je l’ da?”

„Ja ne vidim ništa!” – Jovana se izvijala i zagledala Tarin nos sa svih strana. „Stvarno ne vidim.”

Tara je uzela Jovanin prst i povlačila ga po svom nosu. Jovana se trudila da shvati šta joj to pokazuje drugarica, ali nije uspela da primeti ništa neobično.

„Tu kost imamo svi, to je normalno, evo pogledaj, imam je i ja...”

Jovana je pokušavala da je umiri, ali krajnji rezultat je bio sasvim suprotan. Tara je postala nervozna i uznemirena, a njihov razgovor je počinjao da liči na svađu.

„Šta bi radila kad bi imala nos kao moj ujka?”

„Da se razumemo, tvoj ujka nema nos, on ima surlu...”

„Pazi šta govoriš, Tara! Ako ne prestaneš da vrediš, možeš otići ne samo na operaciju nosa, nego i cele glave...”

Raspravu o nosevima prekinuli su Bata i Gaša. Stajali su na vratima sobe rumenih obraza, u jaknama, sa šalovima i kapama.

„Je l' idemo?” – promrmljao je Bata i pokazao glavom prema ulaznim vratima.

Jovana je skočila s kreveta kao oparena i stala užurbano da se češlja. Četka je teško prolazila kroz njene guste i tamne kovrdže. Jovani je bilo drago što su banuli i prekinuli raspravu. Ni sama nije znala kako je do nje uopšte i došlo.

„Evo sad ćemo, sačekajte nas pet minuta”, molećivo je pogledala u braću. „Sori, nešto smo se zapričale, brzo ćemo mi!”

Bata i Gaša su izašli iz sobe i pritvorili vrata. Čutke su seli za trpezarijski sto. Čekali su.

„Jovana, idi ti s njima, ja ću ostati kod kuće”, odlučno je rekla Tara i zaljuljala papuču na nozi.

Jovana je prestala da se češlja. Zbunjeno je pogledala u drugaricu i obasula je pitanjima:

„Šta je sad? Zašto nećeš da ideš? Nisi se valjda naljutila...? Ono zbog nosa...?”

Tara je ustala s kreveta. Prišla je stalku s Batanim i Gašinim filmovima. Razgledala je omote. Najednom je delovala daleko. Veoma daleko.

„Ja ću ostati da gledam neki di-vi-di. Ti slobodno idi!”

„Videćeš, taj kafić je super mesto”, Jovana je stajala na sredini sobe sa četkom u ruci i govorila bez prestanka. „Puštaju baš dobru muziku. Bata i Gaša znaju vlasnika, on im dođe neki rođak. Imaju odličnu toplu čokoladu sa šlagom...”

Tara nije progovarala. Samo je odmahivala glavom i odsutno preturala po stalku s diskovima.

„Ma daj, Tara, ne izvodi! Nećemo dugo”, Jovana je nije ostavljala na miru. „Idemo malo da prošetmo. Hajde... Što si takva? Šta je bilo?”

„Ništa nije bilo. Hladno mi je i ne izlazi mi se napolje. Samo se ti spremi i idi. Daj, ja ću da te našminkam. Dođi ovamo.”

Bata i Gaša su sedeli za trpezarijskim stolom i čekali. Jakne, kape i šalove držali su u krilu. Pet minuta se pretvorilo u pola sata, a pola sata u sat vremena. Napolju je bio potpuni mrak. Ako čekanje potraje, moraće da skinu i džempere. U kuhinji je bilo veoma toplo. Osim peći, bila je uključena i rerna. Njihova majka je pekla gibanicu za večeru. Prijatan miris klizio je kroz kuhinju i zadirkivao Batu i Gašu. Nisu bili gladni, ali bi rado pojeli koje parče.

„Devojke”, doviknula je ujna preko ramena dok je brisala radnu površinu”, ako nemate šta da obučete mogu ja nešto da vam pozajmim.

„Mama”, prekorno ju je pogledao Gaša, „truli su ti fazoni.”

„ROFL*”, Bata se namrštio. Gubio je strpljenje. Da je znao da će Jovanino i Tarino spremanje ovoliko da potraje, mogao je da pokrene bar dva nova topika.

„Ozbiljno ih pitam”, nastavljala je ujna u svom stilu, „možda nisu ponele svečanu garderobu. Ipak je ovo Grocka,

* ROFL, Rolling on floor laughing – Valjam se od smeha.

nije ovo njihov Beograd pa da mogu da obuku šta im padne na pamet.”

Gaša je prevrnuo očima. Rukom je povlačio ranflu oko vrata i teglio džemper. Obrazi su mu bili crveni. Po čelu su mu izbijale graške znoja. Bilo mu je sve toplije i sve dosadnije. Mučili su ga žmarci u nogama. Više nije mogao da sedi i čeka.

„Idi vidi da li su gotove!” – tiho je rekao bratu.

„Idi ti, ja sam bio malopre”, Bata mu je nervozno odgovorio i zatresao nogom.

„Ja sam ih pitao pet puta, a ti četiri. Red je na tebe!” – šaputao je Gaša preko stola raširenih nozdruva.

„Ako nećeš da ih pitaš, ja palim. GTG*. Stvarno ne mogu više nikog da čekam”, Bata je ustao sa stolice. Pala mu je kapa i on se savio da je dohvati.

„Čekaj”, nevoljno je rekao Gaša, „idem da vidim...”

Taman kada je krenuo prema sobi, na vratima se pojavila Jovana. Gaša se ukopao u mestu. Gotovo da je nije poznao. Nije ličila na sebe. Šminka, garderoba, kosa...

„Gde su ti kovrdže?” – Gaša ju je gledao razrogačenih očiju.

Jovana mu nije odgovorila na pitanje. Samo je slegla ramenima i izvinila se:

„Sori što ste nas čekali, ali mi ipak nećemo napolje. Ostaćemo da gledamo film. Ne ljutite se?”

Gaša nije poznavao ovakvu Jovanu. Da li je to bilo zbog njene nove frizure, novog ponašanja ili nove drugarice?

* GTG, Got to go – Moram da idem.

„SYL*“, promrmljao je Bata sebi u bradu. Stavio je kapu na glavu, izašao iz kuće i zalupio vratima za sobom. Za njim je požurio i Gaša.

Čim je Jovana izašla iz sobe, Tara je kao oparena skočila s kreveta. Skinula je džemper i bacila ga preko fotelje. Izula je papuče i stala na vagu.

„Ni gram nije otišao!“ – vrtela je glavom i mrštila se.

Kada se Jovana vratila u sobu, Tara je sedela na krevetu. Imala je džemper, papuče i veoma zabrinut izraz lica.

Jovana se zadovoljno osmehivala. Bila je srećna iako nije otišla u kafić.

„Tara je u pravu“, razmišljala je. „Devojka treba da se do-teruje zbog sebe, a ne zbog tamo nekih napaljenih frajera.“

Opipala je rukom kosu. Da, i dalje je bila ravna i glatka. Neverovatno! A bilo je potrebno samo malo strpljenja, dobra četka, fen, gel za kosu i Tarina umešnost.

„Ja ću sebi da napravim sok od ceđene pomorance bez šećera, da li hoćeš i ti?“ – Tara je bila na putu za kuhinju. U ruci je držala kesu s voćem koju je izvadila iz svog ranca.

„Zar te ne mrzi?“

„Pomorandža je puna vitamina a ima samo 35 kalorija, zašto bi me mrzelo?“ – rekla je Tara autoritativno i izašla iz sobe. A onda se posle dva koraka vratila i dodala: „Zadrži majicu i duks. Tebi bolje stoje nego meni.“

* SYL, See you later – Vidimo se kasnije.

Jovana je u prvom trenutku pomislila da nije dobro čula. Tarina garderoba je izuzetno kvalitetna i skupa. Zašto bi joj poklonila tako fine stvari iz čistog mira? Tek tako, odjednom...

„Da, dobro si razumela, poklanjam ti majicu i duks!” – doviknula je Tara iz kuhinje dok je cedila pomorandžu. „A ako oslabiš, dobićeš i braon pantalone.”

Jovana je dotrčala do Tare i snažno je zagrlila. Međutim, Tara joj nije uzvratila. Ruke su joj bile lepljive od pomorandže. Držala ih je u vazduhu, da slučajno nešto ne isfleka. Osim toga, nije baš tačno znala gde ide koja ruka kad hoćeš nekog da zagrliš.

„Ako se Tari toliko zahvaljuješ zbog majice i duksa, onda ćeš meni da se zahvališ zbog gibanice preko bilborda. Dogovoreno?” – rekla je ujna vadeći pleh iz rerne. „Nikad mi nije ovako uspela!”

Desetak minuta kasnije dve drugarice su sedele jedna pored druge u foteljama. Pile su sok od ceđene pomorandže bez šećera i gledale špicu filma *Kuća od voska*. Tara je bila srećna što je razveselila Jovanu. A koga bi drugog? Jedino je ona uspevala da uđe kroz zatvorena vrata u njenu tajnu odaju. I to bez ključa.

„Videćeš, odličan je, iako igra Paris Hilton”, ubedljivo je rekla Tara i podvukla noge ispod butina. „Ja sam ga gledala četiri puta.”

Jovana je glavom bila u sobi, a stomakom u kuhinji. Nekomе su krčala creva, njoj ili Tari... Nije mogla da odredi. Kada je ujna konačno isekla gibanicu, poređala je na tanjir i stavila na stočić ispred njih, Jovana je odmah pružila ruku prema jednom parčetu. Ali Tara ju je zaustavila na pola puta:

„Zar ne misliš da bi mogla da držiš dijetu? Ti si sklona gojenju. Jedno parče gibanice ti ima oko 530 kalorija.”

Jovana je polako vratila ruku u krilo. Pokušavala je da se ponovo uključi u film. Međutim, nikako nije mogla da se koncentriše. Miris koji se širio iz tanjira, sasvim joj je zaukopljaio pažnju. Njena mama pravi gibanicu po ujinom receptu, međutim, nikad joj ne ispadne ovako lepa i ovako bogata i ovako ukusna i ovako...

Jovana je ipak promenila odluku. „Ja ću sad da pojedem ovih 530 kalorija, a dijetu ću da držim sutra”, rekla je pružajući ruku.

„Zar se ne plašiš da jednog dana ne budeš kao tvoja ujna?” – Tara nije lako odustajala.

„Plašim se da ne budem kao ujna, ali me je takođe strah da će se gibanica ohladiti”, odgovorila joj je Jovana punim ustima. „Najbolja je kad je vruća.”

„Da sam ja tako jela sve što je moja baka Sofija spremala, verovatno bih sada imala sto kilograma. Jovana, moraš da se obuzdaš. Ne smeš da dozvoliš da te kontroliše jedno malo parče gibanice.”

Jovana je klimnula glavom a onda posegnula za još 530 kalorija. Tara je najednom začutala. Slušala je kako pucketa reš korica između Jovaninih zuba. Nije smela da okrene glavu prema izvoru zvuka. Mogla bi da zgrabi preostalo parče i proguta ga bez žvakanja. „Moram da izdržim... moram da izdržim...”, ponavljala je u sebi i stiskala pesnice.

Zazvonio je mobilni i Tara je osetila veliko olakšanje. Čarobna moć gibanice najednom je prestala. Tara je pritisla STOP na daljinskom i zaustavila film. Preko celog ekrana pojavio se vozač kamiona. U jednoj ruci je držao volan a u drugoj nož.

„Zdravo mama...”, rekla je Tara i naglo ustala. Okrenula je leđa tanjiru s gibanicom i prišla prozoru. „Nisam... Jesam... Naravno... Dobro... Da... Nema ništa... Gledamo film...”

Jovana je veliki ljubitelj sedme umetnosti, ali ne kao Tara. Ona dnevno odgleda i po četiri, pet filmova. Zna sve moguće i nemoguće glumce, reditelje, pa čak i scenariste. „Zašto se ne prijaviš za neki kviz? Garant bi osvojila prvu nagradu”, nagovarala ju je Jovana svaki put kada bi je Tara zasula nekim filmskim novostima.

„...važi mama... hoću... dobro... laku noć... i ti isto. Čao!”

Tara je završila razgovor. Pritisla je PLAY i kamiondžija se „odledio”. Nastavio je da vozi s nožem u ruci.

„Da li će ovde bar neko da se spase? – pokazala je Jovana glavom na ekran i obrisala ruke salvetom.

„Čuti i gledaj! Pravi pokolj dolazi u drugoj polovini filma. Nemoj noćas da mi plačeš...”, zadirivala ju je Tara.

„Šta ti je, ja sam prvi horor gledala sa četiri godine.” Jovana je napravila dramsku pauzu, a onda dodala: „Bambija”.

Tara se nasmejala i popila gutljaj soka. Taman kad je pomislila da je opasnost prošla, Jovana je zagrizla novih 530 kalorija. Zubi su joj probijala hrskavu koranicu dok se na sve strane širio miris sira. Tara je nervozno provukla ruku kroz kosu. Progutala je pljuvačku. Duboko uzdahnula. Opet je progutala pljuvačku. Stegla je pesnice. Nokti su joj se zadržali u dlanove. Još jednom je progutala pljuvačku.

Najednom joj je u glavi blesnula misao, kao kad svetlost uleti kroz ključaonicu u mračnu prostoriju. „Poješću parče pa ću da se kaznim totalnim gladovanjem”, pomislila je i nasmešila se prvi put te večeri.

„Uzmi, odlična je”, Jovana joj je držala tanjir ispred nosa. „Uzmi, pa ćemo sutra obe da krenemo sa dijetom.”

„Ali rigoroznom”, rekla je Tara punim ustima.

One su gledale film, a film je gledao njih.